

[Rimstad.]

Derfor bør den danske befolkning efter vor opfattelse gøre sig al mulig anstrengelse for, at NATO-samarbejdet kan blive respekteret, bevaret og fortsat. Det er først og fremmest vor sikkerhed, der hviler på dette samarbejde, men også den videre målsætnings skæbne i det europæiske perspektiv. Det politisk og økonomisk tæt samarbejdende Europa afhænger heraf.

Hans Schmidt: Jeg vil gerne først tilslutte mig ordførernes tak til den højtærede udenrigsminister for den klare redegørelse, så meget mere som det jo er et meget uklart billede, det europæiske økonomiske og politiske landskab frembyder i øjeblikket.

I dette billede er der dog to foreteelser, som for mig at se kan få den største, om ikke afgørende betydning i den fremtidige interne europæiske udvikling såvel som for Europas stilling over for omverdenen. Det er den franske statspræsidents suveræne politiske fremfærd og den tyske forbundskanslers bebudelse af et særligt og snarligt initiativ fra hans side til opnåelse af Europas politiske enhed.

Jeg har forstået dette sidste således, at forbundskansleren ikke blot tager sigte på en politisk enhed inden for de seks, men derudover på hele Europa, eller skal vi sige Vesteuropa. Endvidere må man kunne gå ud fra, at den europæiske økonomiske enhed er tænkt at skulle følge efter. Med andre ord betyder dette initiativ, at den europæiske integration så kommer til at foregå i omvendt orden af det, der hidtil har været tilstræbt, og det var, at den økonomiske integration skulle fremmane den politiske enhed. En følge af denne omlægning, som kan være både ønskelig og nødvendig, bliver det så, at de europæiske staters politiske ansvar får nye og større dimensioner.

Tilsyneladende er de to foreteelser, den franske statspræsidents og den tyske forbundskanslers politiske initiativer, meget divergerende, men det behøver dog ikke at være tilfældet. Når alvorlige divergenser skal undgås her, forudsætter det imidlertid, at man bestræber sig på at få begge initiativer indarbejdet i et bredt europæisk samarbejde på et fast grundlag og med sigte på et atlantisk partnerskab i stedet for af

ærgrelse over general de Gaulles suveræne metoder at modsætte sig en synkronisering af de to mænds bestræbelser.

Den franske statspræsident de Gaulles anerkendelse af det kommunistiske Kina er ude omkring genstand for meget forskellig bedømmelse. Vurderingerne svinger fra total afvisning over en betinget forståelse og til accept af stor forudseenhed. Hvad det sidste angår, siger en kommentator, at generalen ikke blot er fra i forgårs, men at han også er af i overmorgen, hvormed skal være sagt, at vel er de Gaulle stærkt traditionsbunden, men nok så usædvanligt forudseende.

Et bevis herfor, som også har relation til situationen i dag, var generalens bedømmelse af Maginotlinjen, fæstningsanlægget, som blev skabt mellem de to verdenskrige over for Tyskland. Hans bedømmelse af Maginotlinjen var en fordømmelse, fordi forsvaret derved blev stationært og stivnet i stedet for at være bevægeligt. Førend mange andre så han, at den tekniske og taktiske militære udvikling var løbet fra denne form for forsvar. Følgen af, at den franske ledelse dengang ikke i tide lyttede til general de Gaulles advarsel, blev så, at Frankrig kunne rendes over ende. Der er meget, der tyder på — og flere kommentatorer henviser også hertil — at udviklingen er ved at løbe fra den amerikanske Maginotlinje på nutidens fronter.

Så har en kommentator fremsat den påstand, at generalen er i gang med at demontere det vestlige fælles- og partnerskab. Denne mulighed beror dog i høj grad på, hvordan den øvrige del af den vestlige verden og specielt det øvrige Vesteuropa selv stiller sig over for den risiko, som den af general de Gaulle skabte situation kan indebære. Spørgsmålet er ganske enkelt, om vi vil fortabe os i en fordømmelse af generalens suveræne handle måde, eller om vi vil skubbe ærgrelsen herover til side og så foretage det fornødne til egen gavn.

Den kommentar, som efter mit skøn åbner for de bedste perspektiver, har jeg fundet gengivet i et tysk ugeskrift efter bladet New York Herald Tribune, som i oversættelse bl. a. skriver — jeg beder om at få lov til et citat —

„Den franske statspræsident har sikkert